

***άσκονταφτιά** ή, άσκοδαφτιά Κρήτ.

Έκ του έπιθ. άσκόνταφτος.

Τό βομβύκιον του έντόμου άλόγου της Παναγίας, τό όποιον οί φέροντες θεωρούνται ότι δέν προσκόπτουν (σκοντάφτουν). **[**]**

άσκόνταφτος έπίθ. πολλαχ. άσκόνταφτους Μακεδ. κ.ά. άσκόνταφτε Τσακων. άσκόνταφνος Χίος.

Έκ του στερητ. ά- και του έπιθ. *σκονταφτός <σκοντάφτω, παρ' ό και σκοντάφνω, όθεν ό τύπ. άσκόνταφνος. Η λ. και παρά Σομ.

1) Άπρόσκοπτος, άκώλυτος, άνεμπόδιστος ένθ' άν.: Δουλειά άσκόνταφτη. 2) Μεταφ. ό ήθικώς άνεπίληπτος Λεξ. Δημητρ.: Άπό τά παιδιάτικά της ώς τά γεράματα ήταν άσκόνταφτη. Συνών. άσκοντύλιστος, άσκουντούφλητος.

άσκοντύλιστος έπίθ. Κάρι.

Έκ του στερητ. ά- και του έπιθ. *σκοντυλιστός <σκοντυλίζω, δι' ό ιδ. κοντυλίζω.

Άμεμπτος, άνεπίληπτος ήθικώς, μάλιστα έπί νύμφης. Συνών. ιδ. έν λ. άσκόνταφτος 2.

άσκόξυλο τό, Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ.

Έκ των ούς. άσκι και ξύλο.

Μικρόν ξύλον ραβδωτόν μέ έντομήν εις τό μέσον, εις ός πύρου ξυλίνου εις σχήμα μικράς τροχαλίας χρησιμεύον νά έμβάλλεται και άποφράσση όπήν του άσκοϋ ένθ' άν. Μεταφ. έπί μικροσώμου άνθρώπου Κρήτ. Πβ. άσκόπιρος.

άσκοπα έπίρρ. πολλαχ.

Έκ του έπιθ. άσκοπος. Η λ. και παρά Σομ.

Χωρίς σκοπόν, χωρίς ώρισμένην κατεύθυνσιν: Γυρίζει άσκοπα έδώ κ' εκεί. Χαλά τά λεφτά του άσκοπα. Συνών. άσκόπευτα 2.

άσκόπευτα έπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Έκ του έπιθ. άσκόπευτος.

1) Άνευ σκοπού, χωρίς πρόθεσιν: Άσκόπευτα σου τό 'πα. 2) Χωρίς ώρισμένην κατεύθυνσιν: Παροιμ. Έκεί που πάς άσκόπευτα, ή άγγάρεα πάει σέ βρίσκει. Συνών. άσκοπα.

άσκόπευτος έπίθ. Λεξ. Δημητρ. άσκόπευτες Σκυρ.

Τό μεταγν. έπίθ. άσκόπευτος.

1) Ό άνευ ιδίου τινός σκοπού, χωρίς πρόθεσιν γινόμενος Λεξ. Δημητρ. 2) Άστόχαστος, άπερίσκεπτος Σκυρ.: Έν' άσκόπευτες σέ κάθε δουλειά. Συνών. ιδ. έν λ. άσκοπος 1.

άσκόπιρος ό, Κρήτ.

Έκ των ούς. άσκι και πύρος.

Τεμάχιον ξύλου ή φελλού κυλινδρικών χρησιμεύον εις την έμφραξιν όπών του άσκοϋ. Μεταφ. έπί του μικροσώμου άνθρώπου. Πβ. άσκόξυλο.

άσκοπος έπίθ. σύνηθ. άσκουπους Ήπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. Θράκ. (Μάδυτ.) Στερελλ. (Άράχ.) κ.ά. άνάσκοπος Κέρκ.

Τό άρχ. έπίθ. άσκοπος.

1) Άστόχαστος, άπρονόητος, άνόητος πολλαχ.: Άσκοπα λόγια πολλαχ. Αυτό τό παιδί 'πό τά φερσίματά του φαίνεται λίγο άσκοπο Αύλωνάρ. Άι, κακουνμοίρ' άσκουπι! Άράχ. || Παροιμ. Άσκοπος ό νοϋς, διπλός ό κόπος Άρκαδ. Ήπ. Κέρκ. Μεσσ. κ.ά. Συνών. άβόλος Β 2, άσκόπευτος 2.

2) Ό άνευ σκοπού γινόμενος, άνωφελής σύνηθ.: Άσκοπος δρόμος. Άσκοπη δουλειά σύνηθ. 3) Παραβλώψ Εϋβ.

(Αύλωνάρ.): Του δεινα τό δεξι μάτι μου φαίνεται λίγο άσκοπο. Συνών. άλλήθωρος, γκαβός.

άσκοπουλλιάζω Ήθ. άσκοπουλλιάζον Τσακων.

Έκ του ούς. άσκοπούλλι, δι' ό ιδ. άσκοπούλλο.

1) Έναποθέτω τι εις μικρόν άσκόν Τσακων.: Έλέρι άσκοπουλλιά τό άρτουμα μι (χθές έναπέθηκα εις άσκίδιον τό τυρί μου). Πβ. άσκιάζω 1. 2) Ρίπτω τι κατά γής, κυλίω έπί του έδάφους δίκην άσκιδίου Ήθ. Φύε μή σου δώκω μία και σ' άσκοπουλλιάσω! Πήε νά περάση κι άσκοπουλλιάστηκε μέσα 'ς τό χαδάκι αυτόθ. Συνών. τσουβαλιάζω.

άσκόπουλλο τό, άσκοπούλλι Εϋβ. (Αύλωνάρ.) Ήθ. — Λεξ. Δημητρ. 'σκοπούλλι Εϋβ. (Αύλωνάρ.) — Λεξ. Δημητρ. (λ. άσκοπούλι) 'σκοπούλλι Τσακων. 'σκουπούλλι Λευκ. — Λεξ. Δημητρ. (λ. άσκοπούλι) άσκόπουλλο πολλαχ. 'σκόπουλλο Εϋβ. (Αύλωνάρ.) 'σκόπουλλε Τσακων. 'σκόπ'λλου Στερελλ. (Αίτωλ. Γαλαξ. Δωρ. κ.ά.) Εϋβ. (Στρόπον.)

Ύποκορ. του ούς. άσκι.

1) Μικρός άσκος, άσκίδιον πολλαχ. και Πόντ. (Τραπ.) Τσακων.: Έν' άσκόπουλλο νερό γεμάτο Γβλαχογιάνν. Λόγοι κι άντίλογ. 103 Άσκόπουλλα παραγεμισμένα Γβλαχογιάνν. Πεταλ. 6 Ένα άσκόπουλλε έλίε ή άρτουμα Τσακων. Βρήκι ένα 'σκόπ'λλου μάλαμα (έκ παραμυθ.) Στερελλ. (Αίτωλ.) Θά σι χι'πήσουν 'που τή γή νά σκάης σά 'σκόπ'λλου Εϋβ. (Στρόπον.) || Φρ. Τον ρίχν' μι του 'σκόπ'λλου (βρέχει ραγδαίως) Στερελλ. (Γαλαξ.) Ύπό τον τύπ. Άσκόπουλλα τοπων. Κρήτ. (Πεδιάδ.) Συνών. ιδ. έν λ. άσκουδάκι. 2) Τό γυναικείον αϊδοΐον Ήπ. 3) Τό νεογνόν των πτηνών Εϋβ. (Αύλωνάρ.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. β) Τό νεογνόν των ήμέρων περιστερών Κεφαλλ.

άσκόρπιστος έπίθ. σύνηθ. άσκόρ'στους βόρ. ιδι-ώμ. άσκόρπιστος πολλαχ. άσκόρ'στους ένιαχ. βορ. ιδι-ώμ. άσκόριπος Πελοπν. (Κορινθ.) κ.ά.

Τό μεταγν. έπίθ. άσκόρπιστος. Ήδ. Sophocles έν λ.

1) Ό μη σκορπισθείς, ό μη διεσπαρμένος σύνηθ.: Περιουσία άσκόριπη (συγκεντρωμένη) Κορινθ. Ποίημ.

Ω τό άσκόρπιστο τό μύρο | μέσα τό φυλάτε έσεΐς!

ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 129. 2) Ό μη σπαταληθείς πολλαχ.: Άσκόρπιστο βιός Λεξ. Πρω.

άσκορράφτης ό, Κρήτ.

Έκ των ούς. άσκι και ράφτης.

Τεχνίτης ράπτων και επιδιορθώνων άσκούς.

άσκορρουθουνίζω άμάρτ. άσκορ'θουνίζω Κύθηρ.

Έκ του ούς. άσκι και του ρ. ρουθουνίζω.

Έκπνέω ισχυρόν πνεϋμα άέρος διά των ρωθώνων, επί ώργισμένου άνθρώπου ή Ίππου. Πβ. άσκοφυσώ.

άσκος ό, σύνηθ. άσκό Άπουλ. (Καλημ. Κοριλ. Μαρτιν. Μελπιν.) άσκου Καλαβρ. (Καρδ.) άσκόλος Ρόδ. άκό Τσακων. άσκό τό, Σϋρ. — Λεξ. Βλαστ. 429 άσκο Ζάκ.

Τό άρχ. ούς. άσκος. Διά τον τύπ. Τσακων. άκό πβ. 'Ησύχ. 'Ακκόρ' άσκος. Λάκωνες.

1) Δερμάτινος θύλακος σύνηθ. και Άπουλ. (Καλημ. Κοριλ. Μαρτιν. Μελπιν.) Καλαβρ. (Καρδ.): Άσκος του κρασιού - του τυριού πολλαχ. Έβαλε τό μούστο μέσα 'ς τον άσκό Κύθν. Έγράε σαν άκό (έρράγη ως άσκος) Τσακων. || Παροιμ. Άπό άσκό χοιρινό δέ θά πιής κρασί (ότι δέν πρέπει ν' αναμένη κάνεις τίποτε από εκείνον που δέν έχει) Σίφν. Η λ. και ως τοπων. υπό τον τύπ. Άσκος Θράκ. Άκό Τσακων. Άσκοί Κρήτ. 2) Μικρός δερμάτινος θύλακος ύδροφό-

